

жій трѣнь, кой ти ся премирджилѣй предъ око-то.... Нѣ-маше що да ся прави, сѣкій отъ тѣхъ каза: „що даде Богъ!“ И двама-та ся уловихъ за оружје, сѣкій си пригладъ под-сипа на пищови-тѣ, намѣсти си ножа; зашто-то и двама-та бѣхъ обрѣжени. Гласа: „хой! и кой си?“ ся повтори пакъ, кой повече гы увѣряваше, че сѣхъ познати.

— „Кажи ся кой си?“ извика пѣрвія пѣтникъ.

— „Кажи ся, и ты, кой си?“ повтори непознатый.

Подирь това, ся продължи нѣколко-минутно мълчаніе, и, двама-та пѣтници, ся впуснахъ единъ къмъ друго и ся обгърнахъ.....

Ако бы глѣдалъ нѣкой отъ странъ, той бы рѣкълъ, чи тѣзи хора сѣхъ или познати, или сѣхъ свои, или стари пріате-ли, и наистена той не бы ся излъгалъ. Отъ единъ-тѣхъ стра-нъ ся чу: „ты ли си братко?“ А отъ другъ-тѣхъ: — „ты ли си бате?...“ Пѣрвыя пѣтникъ намѣри неужиданно пѣр-вый си братъ, кой бѣше въ Доброджъ... Тѣ ся обгърнахъ, цалувахъ, и това позорище трая нѣколко минути, въ тихъ и безмълвнъ тишинъ.

Подирь това ся чуваше гласа на вторый пѣтникъ: „как-во прави баща ни, кѣщии-тѣ, майка ни и проч....?“ Вто-рія бѣше Божилъ кой идѣше отъ къмъ Едрене.

Мѣсѣчина-та ся приближаваше къмъ Западъ, и пакъ ся скри задъ другій облакъ..... Пѣтници-тѣ въсѣднахъ пакъ конѣ-тѣ, изгубихъ ся изъ пѣтя къмъ Търново. Дѣ ще идѣтъ никой незнае, нѣ сѣкій трѣба да помысли, че о-тивѣтъ да търсѣтъ и други-тѣхъ си изгубени братья...

КРАЙ.